

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatelek **a) H. G.**, **b) nezl. M. H.**, zastoupené stěžovatelkou a) jako zákonnou zástupkyní, stěžovatelky a) zastoupené JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2004, č. j. 55 Az 502/2003 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Milana Poláčka, advokáta, se sídlem v Brně, Starobrněnská 13, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude uhrazena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen správní orgán), ze dne 3. 1. 2003, č. j. OAM-775/VL-10-C10-2000, nebyl stěžovatelkám dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na ně nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu, neboť bylo prokázáno, že důvodem jejich žádosti byla snaha o sloučení rodiny, ekonomické důvody a legalizace pobytu na území České republiky, neboť stěžovatelce a) hrozilo správní vyhoštění.

Proti tomuto rozhodnutí podaly stěžovatelky žalobu, která byla odmítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že žaloba ani po jejím doplnění nesplňuje podmínky, aby se soud mohl věcí meritorně zabývat.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelky namítají stížní důvody obsažené v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Tvrdí, že byla porušena ust. § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a čl. 36 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelky v kasační stížnosti rekapitulují obsahy podání, která směřovala ke krajskému soudu, jejich doslovnou citací. Uvádí, že se domnívají, že podání ze dne 13. 1. 2003 bylo ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s. perfektní, obsahovalo všechny stanovené náležitosti a bylo nepochybně možné napadené rozhodnutí správního orgánu meritorně přezkoumat. Navrhují zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení. Současně žádají soud o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Ze soudního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Žaloba ze dne 13. 1. 2003 obsahovala identifikaci stěžovatelek a napadeného rozhodnutí, datum doručení tohoto rozhodnutí, rozsah, v jakém je rozhodnutí napadáno, požadavek na jeho zrušení a uvedení odkazů na zákonná ustanovení, která byla dle názoru stěžovatelek porušena, a na výpověď učiněnou ve správním řízení. Usnesením ze dne 21. 5. 2003, č. j. 55 Az 502/2003 - 16, vyzval Krajský soud v Brně stěžovatelky, aby ve lhůtě 15ti dnů od doručení tohoto usnesení doplnily a upřesnily své podání tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považují stěžovatelky napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podáním ze dne 9. 6. 2003 doplnily stěžovatelky svou žalobu tak, že stěžovatelka a) uvedla, že odjela z Arménie kvůli výhrůžkám ze strany neznámých lidí, kteří hledali jejího manžela. V současné době se tento nachází ve vazební věznici v Plzni. Ráda by s dcerou zůstala zde, byla na blízku manželovi v těžkém období jeho života a udržela pohromadě jejich rodinu. Dále dodává, že správní orgán porušil v řízení o azylu ust. § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu a ust. § 12 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené rozhodnutí krajského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 37 odst. 3 s. ř. s. musí být z každého podání zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání (dále jen „podatel“), v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. Podléhá-li podání soudnímu poplatku, musí být opatřeno kolkovou známkou v odpovídající hodnotě a musí k němu být připojeny listiny, jichž se podatel dovolává. Podání, které je třeba doručit ostatním účastníkům a osobám na řízení zúčastněným, musí být předloženo v potřebném počtu stejnopisů.

Podle ust. § 71 odst. 1 s. ř. s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých

skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést a návrh výroku rozsudku.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Stěžovatelky ve své kasační stížnosti vyjadřují nesouhlas s posouzením náležitostí žaloby tak, jak bylo provedeno krajským soudem. Domnívají se, že jejich podání bylo perfektní ve smyslu ust. § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., neboť obsahovalo všechny stanovené náležitosti. Jak vyplývá z předloženého soudního spisu, žaloba stěžovatelek ze dne 13. 1. 2003 obsahovala pouze obecné odkazy na ustanovení správního řádu, která byla dle jejich názoru při rozhodování porušena. Tato tvrzení však nebyla nikterak rozvedena o skutkový základ. Obsahově shodné je i podání nazvané „doplnění žaloby“ ze dne 9. 6. 2003, které se také omezuje na pouhou citaci právních předpisů dle názoru stěžovatelek porušených společně se zopakováním důvodů, pro které se stěžovatelky domnívají, že jim měl být udělen azyl. Za této situace se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje s postupem Krajského soudu v Brně, který žalobu stěžovatelek odmítl, neboť i po jejím doplnění obsahovala vady, které bránily věcnému projednání. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné uvést, že v důsledku přísné dispoziční zásady v řízení o žalobách proti rozhodnutí správního orgánu musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. V souzené věci je však zřejmé, že žaloba stěžovatelek žádné žalobní body neobsahovala, a to ani po jejím doplnění po výzvě krajského soudu. Zákon přitom stanoví, že žaloba musí vždy obsahovat alespoň jeden žalobní bod. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěry Krajského soudu v Brně, který napadeným usnesením podání stěžovatelek podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítl, neboť stěžovatelky svým jednáním nedbaly ochrany svých práv, a proto nedaly soudu možnost jiného než zvoleného postupu. Z tohoto důvodu nemohlo dojít k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť stěžovatelky měly možnost obrátit se na soud, aby přezkoumal zákonnost rozhodnutí správního orgánu, což také učinily.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnily stěžovatelky ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Stěžovatelky podaly návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ust. § 56 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., přednostně.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelky v soudním řízení úspěch neměly, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovatelce a) byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 1000 Kč za jeden úkon právní služby - převzetí a příprava věci a 1 x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu